

CHƯƠNG 61.

Paris. Thời gian của sự rỗng không đáng giá trong đầu óc.

... ..
□

Sài Gòn tháng 1/1981.

Sự ra đi đã thành hình rõ rệt. Tuần lễ đầu tháng, gia đình tôi được mời lên Sở Ngoại Vụ để nhận xuất cảnh đi Belgi- que. Trời Sài Gòn những ngày gần Tết trở nên thật đẹp. Mùa đông đang tàn dần, lạnh xuống tự trời cao. Những buổi chiều đạp xe qua các con đường quen thuộc dẫn ra Tự Do để đến nơi làm việc, nhìn lá vàng bay trên hè phố, tôi tự nghĩ mình cũng giống như chiếc lá úa gầy đang xoay tít trong cơn gió kia thôi.

*Một phen thay đổi sơn hà
Tâm thân chiếc lá biết là về đâu?*

Sự ra đi càng đến gần thì tâm tư tôi càng thêm điên đảo. Trong tôi, cơ hồ lúc nào cũng chỉ muốn vờn bắt một cái gì đó bay thật mau, như ánh sáng, như bóng mây.

Những buổi chiều thường nhắc nhở cô tịch, phôi pha. Vài tia nắng sau cùng rớt trên các ngọn cây. Nắng ngạt ngào mùi đau khổ. Làn gió cuối đông cũng đượm mùi đau khổ. Đau khổ giải thích được mọi sự. Nắng hay gió cũng đều mang giùm cho tôi những cơn đau nhẹ, tỉ tê.

“Cuối cùng rồi mình cũng phải ra đi.”

Tôi nhắc lại câu này trong trí đến cả trăm lần như để kiểm chứng lại tính chất tàn ác --tựa một Định Mệnh—của một nỗi đau. Nỗi đau nằm ngất ngư trong hồn. Nỗi đau giăng đầy trong tiếng nhạc mỗi đêm. Nỗi đau trải dài theo làn gió giữa lối đi mỗi lúc. Nỗi đau nơi đám mây tụ, tán bâng quơ giữa trời.

“Người ơi, người ơi, đừng làm mây!”

Câu thơ một lần người bạn đọc cho nghe đã làm lòng tôi chùng xuống như phải cúi đầu van xin một điều gì đó. Một điều gì mà chỉ Thượng Đế mới có khả năng đem lại cho con người.

Những buổi chiều cuối năm, thành phố đột nhiên trở lạnh. Các gốc cây bên đường vật vờ theo từng cơn gió thổi qua.

Vùng đất này là nơi tôi đã sống, đã lớn lên với muôn ngàn ghi nhớ. Từ cái thuở còn thơ chưa biết gì, cho đến bây giờ đối diện với khổ đau chất ngất. Từng tia nắng là từng hơi thở. Từng giọt mưa là từng giọt máu nuôi dưỡng cuộc đời. Vậy mà giờ đây tôi sắp phải chia lìa mãi mãi...

Ôi! Còn nỗi nào đau xót hơn nỗi buồn xa cách quê hương?

Ngày xưa tôi luôn luôn chối bỏ và cười mỗi khi nghe mẹ tôi nói đến cái chủ đề Định Mệnh. Nụ cười khinh mạn ấy sau mười năm, đã hết. Đến

một lúc cùng cực của tâm hồn, con người thường có huynh hướng bầu vùi vào hai chữ Định Mệnh để tìm an ủi. Hơn nữa, một đấng Thượng Đế!

Những ngày cuối cùng ở quê hương, tôi cũng đang trong tâm trạng cùng cực ấy.

Và có một câu tựa đề của quyển sách nào đó đọc đã lâu cứ mãi quay cuồng trong trí nhớ như một niềm bầu vùi: "*Lạy Thượng Đế! Con chỉ xin Ngài một điều: hãy giúp cho con cái gì Ngài muốn.*" Rồi tôi cười ngu ngơ, nhìn mình trắng tay trong canh bài Định Mệnh mà mình không chủ động được cuộc chơi.

[]